

Gemensamma brandtariffer mot konkurrens - 1873

De större brandförsäkringsbolagen var, enligt Nordisk Familjebok 1926, sammanslutna i Brandtarifföreningen som hade till ändamål att i avseende på bolagens brandförsäkringsvillkor och försäkringspremier åstadkomma likformighet, varigenom osund konkurrens mellan bolagen förebyggdes, bolagens soliditet stärktes och allmänhetens intressen tryggades.

Boken Svenska brandtarifföreningen 1873-1923 beskriver att man ville ha klok samverkan mellan bolagen i stället för förödande konkurrens. Medlemmarna såg betydelsen av konstant och regelbunden samverkan. Alla länders brandförsäkringshistoria hade berättat om talrika fall då försäkringsbolag lockat med billiga premier och bekväma villkor och då vunnit lysande framgångar tills något större eller mindre antal allvarsamma olyckor fått bubblan att brista. En sund konkurrens är för både allmänheten och de praktiskt sinnade affärsmännen gagnelig, stimulerande och korrigerande. För brandförsäkringsbranschen finns dessutom synnerliga stora möjligheter för osund och destruerande konkurrens. Vådan av sådan konkurrens kan man inte vänta sig att allmänheten ska observera ty de gläds åt varje ökat tillmötesgående. Faran uppmärksammas av ansvarsmedvetna fackmän. Därför måste man ha arbetsformer som tillåter all önskvärd tävlan men begränsar sådana konkurrensutsvävningar som i längden kan skada hela verksamheten. Syftet skulle inte vara att utesluta konkurrens utan att så mycket som möjligt ge trygghet att i fri tävlan förenas med respekt för verksamhetens fulla soliditet. Medlemmar lovade att hålla lika premier och samma villkor.

Grunden blev gemensamt erkända allmänna brandförsäkringsvillkor samt allmänna och speciella premietariffer. De Allmänna bestämmelser för brandförsäkring innehöll normer som bolaget måste tillämpa vid sin verksamhet. 1879 års utgåva innehöll;

- Uppgifter om icke försäkringsbara risker
- De olika tariffernas tillämpningsområden. Tariffernas premier är de lägsta tillåtna och följaktligen endast användbara vid risker av bästa beskaffenhet;
- Om byggnaders klassificering efter dels byggnadssätt, dels taktäckningsämne
- Om undantag från försäkring
- Upplag under bar himmel
- Minsta premiebelopp
- Om premieförhöjning och tilläggspremier
- Om försäkring på kort och på lång tid
- Regler vid ristorno (återbetalning då försäkring är uppsagd i förtid)
- Särskilt betonades, att myndighetsstadgar, polisförordningar o. dyl., som avse allmän ordning och trygghet, må icke genom särskilda villkor i polisen (försäkringsbrevet) upphävas eller förändras
- Att ”pro rata” punkten i allmänna försäkringsvillkoren skall tillämpas (försäkringstagare svarar för viss del av skadan ”pro rata” i proportion till underförsäkring).
- Förbud mot returkommission. (Betyder ungefär bestickning, delad provision)
- Specialtariff får icke utlämnas till försäkringstagare eller till jämförelse av olika premiesatser försäkringstagare förevisas.
- Premier för nya fabriker som inte är med specialtariff måste bestämmas i samarbetskommittén.

De äldsta tarifferna är från Skandia 1858 och de var sju. Den lägsta, tariff 1, hade lägst premiesatser och de steg sedan i nummerordning med hänsyn till de allmänna brandförhållanden på den ort eller i det område där tariffen skulle gälla. Inom varje tariff sorterades byggnaderna med hänsyn till material och byggnadssätt samt med hänsyn till taktäckning. Man angav årliga premier för hus med tak av första ordningen (plåt, skiffer, asfaltpapp eller tegel). Byggnader indelades i fem riskklasser av vilka den första omfattade stenhus med stentrappor, fullständig brandbotten samt antingen fribelägna eller försedda med brandgavlar. Den 2: dra klassen var stenhus, som sakna ett eller annat av kännetecknen för första klassens hus, den 3: dje var stenhus utan brandbotten och med trätrappor, den 4:e byggnader av stenkorsvirke och re- veterade trähus. Den 5:e var trähus i allmänhet.

Årliga premier, å hus med tak av första ordningen, för 1,000 rdr. rmt.					
	1:sta kl.	2:dra kl.	3:dje kl.	4:de kl.	5:te kl.
enligt tariff n:o 1	1: 00	1: 25	1: 50	2: 00	2: 50
» » 2	1: 00	1: 25	1: 50	2: 50	4: 00
» » 3	1: 25	1: 50	1: 75	3: 00	4: 00
» » 4	1: 50	2: 00	2: 25	4: 00	5: 00
» » 5	1: 75	2: 25	2: 50	4: 50	6: 00
» » 6	1: 75	2: 50	3: 00	5: 00	7: 50
» » 7	2: 50	3: 00	4: 00	7: 00	10: 00

Exempel på hur städerna sorterades in i dessa tariffer. Tariff 1 avsåg enstaka risker på landsbygden.

- Nr 2 Stockholm, Jönköping, Linköping
- Nr 3 Örebro för de tomter som brann 1853
- Nr 4 Karlstad, Kristinehamn, Filipstad
- Nr 5 Arvika, Härnösand
- Nr 6 Skänninge, Söderköping

Bolagen gav stöd till småstädernas brandkårer och väckte därmed intresset för stadens brand-skydd. En hel ords försäkringstariff kunde sänkas om brandkåren eller brandvattenförsörjningen förbättrades. Tarifföreningen gav förslag till tidsenlig organisation av småstädernas brandkår och effektiv signalering. Flertalet städer försökte rätta sig efter föreningens normalföreskrifter från 1889. Föreningen hade egna brandinspektörer vars inspektioner och utredningar lade grunden till många beslut.

Avskrivet av Värmlands Brandhistoriska Klubb april 2010